

Vacances

El dia 1 d'agost s'acosta i els primers preparatius per les Colònies de vacances de la nostra parròquia s'han de començar a fer.

En primer lloc convé saber el nombre de jovenets de que disposarem, per fer la deguda separació segons les diferents edats. També ens convé recordar els avantatges per la formació humana i cristiana que hi ha en aquests dies d'esplai, en aquest dies en que es procura que les qualitats que cada infant té trobin un ambient propici per desenvolupar-se, sense les dificultats que porta la vida ordinària d'estudi metòdic i disciplinat, i que les virtuts morals trobin ocasió de practicar-se, fent que l'hàbit d'obrar el bé vagi agafant força en les petites personalitats. Tot això amb el contacte directe amb la naturalesa que tant apropa a Déu i a la realitat de les coses, amb la vida de comunitat que desenrotlla les virtuts socials.

Es per aixó que el proper dia 2 de Juliol, a les 12 del migdia, tenim projectada una petita conversa en el local Catequístic de la Casa parroquial, en la que el dirigent de colònies Sr. Esteve Sala, ens parlarà de la formació integral que pretend aquesta institució.

Al finalitzar aquest canvi d'impressions es projectarà un documental a colors i sonor de lo que és una colònia de vacances.

Tots els pares de família i educadors hi són convidats.

La colònia de Vacances

NO ES:

una institució beènfico-propagandística

un curs de formació

uns exercicis espirituals mitigats

ES:

una comunitat de nens que en plena naturalesa, miren de viure en cristià l'aspecte de la vida humana que s'en diu temps de vacances.

M. F.

En aquesta època d'examens en que bona part del nostre jovent ha hagut de fer un petit esforç de síntesi de tots els coneixements que ha adquirit durant el curs que fineix, està prou bé que fem un petit examen de la nostra consciència d'estudiants, aprofitant els punts de reflexió que ens dona en L. J. Leuret i Th. Sauvet.

INGENUITAT ESTUDIANTIL

Mirar de fer-se popular o original en lloc d'enrobar la pròpia personalitat.

Creure's el centre del món.

Parlar i jutjar de tot amb aplom.

Creure que només formen els llibres.

HONRADES INTEL-LECTUAL

Treballar només de cara a l'examen i no de cara a la seva formació humana.

Intrigar en lloc de reflexionar.

Esser més amant de les idees que de la veritat.

Prescindir d'algunes classes per considerar-les inútils, i no influir prou per tal de fer modificar els programes.

Mancar de l'elemental honradesa en els concursos i examens.

No tenir consciència de la necessitat d'una reforma de l'ensenyament.

No reconèixer el valor exacte dels sistemes estrangers.

SENTIT DE COMUNITAT

No imposar-se l'observació dels fets socials (àdhuc del seu propi ambient).

No relacionar-se amb pajesos i obrers.

Esser intel·lectualment partidari dels obrers i menysprear pràcticament aquells que no han pogut adquirir certa cultura.

Defugir tot contacte amb els professors.

Cercar aquest contacte, no tant per la pròpia formació com per l'èxit dels examens.

Oblidar que els estudis constitueixen un privilegi que comporta obligacions envers el bé comú.

Creure que el títol és suficient per a donar dret a una situació privilegiada o al comandament.

EQUILIBRE

No tenir cura en absolut de la pròpia salut i després preocupar-se'n massa.

Menysprear l'esforç físic regular i no témer d'extenuar-se amb excessos.

Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: Heinrich Luebke

Invitat pel President de la República Francesa, general De Gaulle, el President de la República Federal alemanya Dr. Heinrich Luebke ha visitat París. Segons les nostres notícies, només dos caps d'Estat alemanys havien visitat París abans del Sr. Luebke, i amdós ho feren sense haver estat previament convidats. No cal dir que es tracta de Guillem Ier. i d'Hitler, que entraren a París com a enemics, vencedors i dominadors.

Ara el Dr. Luebke, qui durant la dictadura hitleriana passà vint mesos a la presó, ha arribat a París no pas com a dominador, sino com a col·laborador. Com a cap d'un Estat que col·labora amb França —el seu enemic tradicional— en una de les empreses més importants de la postguerra: la unió europea.

«França i Alemanya, dues grans nacions cridades a la cooperació més feconda —ha dit el Dr. Luebke—, han huidat fins el solatge el calze d'afrontaments tràgics. Avui, elles són particularment cridades a treballar mà a mà en l'edificació d'una comunitat indissoluble dels pobles europeus». «Aquesta solidaritat convençuda i cordial, entre França i Alemanya es l'element indispensable d'un esdevenidor feliç; ella constituïx en tot cas la condició absolutament necessària de tot ordre polític del qual l'objectiu suprem és els drets i la llibertat de tots els homes».

En aquests temps d'inseguretats i de temors la reconciliació franco-alemanya, no precisament en el camp de les paraules sino en el difícil camí dels fets, és un motiu d'esperança i de confiança. Esperança i confiança en Europa, i en la capacitat de l'home per a crear noves estructures socials que garanteixin la seva llibertat i la seva dignitat. La necessitat i el temor poden haver estat factors decisius en el procés de reconciliació, però la més ferma penyora d'una «comunitat indissoluble» o d'una «comunitat de destí irrevocable», per a dir ho amb paraules del Dr. Luebke, no és ni la necessitat ni el temor, que poden unir només en moments de perill, sino l'esperit de col·laboració i, en definitiva, l'amor. El President alemany ha parlat a París de l'esperit de la tradició europea, que veu la vocació la més noble de l'home en el servei voluntari i lliure consagrat al bé del proïsme. Fem, doncs, ben viu aquest esperit tradicional.